

Gesti seltsielu on endine. Bagusal wiisil tehtakse tööd. — Meie kirjandus edeneb; luigi wäiksel arvul, siiski on säält kaunid teri leida. Meie kitsas ruum ei luba meid siin sülle kohta pikemaid seletusi tuua. Üleüldse paistab edenemine ja wärskus meile Gesti rahwa elust igalt poolt silma, eht küll ta waresed igaford ei waihi. Soowime südamest, et ühendus igal pool maad leitaks, kõit labutused ja jonnid laoksiwad, ja meie ettewõtted kõrge seisri Majesteedi walitsuse all edeneksiwad, kosulsiwad ja hääd wilja kannaksiwad, ettewõtted, mis meie trundust kõrge Keisri wastu kinnitawad ja ülendawad. Seda andku Jumal. — dt.

Meeletu tegu.

E. Rõnigi järelle P. Grünfeldi.

Kui Wene wõidurikas sõjawägi, kes kindral graf v. Buxhõwdeni juhatusel Soomemaa oli ära wõitnud, säält tagasi tuli, käis neil karjade kaupja huntisid kannul, kes end ära lõpnud hobustest toitsiwad, nii et reisi mine sel korral Gesti maal wäga kardetaw oli huntide pärast. Sellest hoolimata wõttis üks Gesti talunaene reisi ette ja läks oma kolme lapse seltsis, kellest kõige noorem rinnalaps oli, ühe laugel elawa sugulase poole minema. Nad sõitsiwad saaniga. Tee oli kitsas, aga tasane ja mõlemal pool seisis sügaw, aga pehme lumi.

Lõunani ei olnud midagi õnnetust, aga kui tee ühe metsa juurde wiis, kuulis naene enese taga korruga lahtlast lahinat. Kõhudes waatas ta tagasi ja nägi hundikarja oma taga sõrkawat. Surmahirmus kihutas ta hobust, kes

ta hädaohtu märkas, liitemale jooksule. Aga paar suurt, nähast hunti ei jäänud tolligi laugemale. Araütlemata hirm ja meeleheitmine asus õnnetu ema hinge sisse, ja nagu laewamees kõige suurema häda korral kõige kalli mad warandused merde heidab, et ise enese elu päästa, nii tegi ta õnnetu ema. Meeletult haaras ta oma teismise lapse, ühe tütarlapse, kes alati haiglane oli olnud, kinni ja wirutas saanist maha. Veel kõlas õnnetu lapse meeleheitlik kisa tema lõwades, kui ta nägi, et hundid, kes ainult filmapilgu oma ohwri puruksliskumiseks oliwad tarwitanud, temale jälle järele traawisiwad. Tema surmahirm kadwas, sest hundid oliwad juba tema lõwul. Ta wajutas magawa rinnalapse lõwasti wastu rinda ja heitis ühe metslike pilgu oma nelja-aastase poja pääle, kes end hirmuga tema nojale surus.

„Ma tahan häa laps olla!“ palus poisike. „Et ole, ja ei wista mind mitte maha, nagu ja selle kisa laela wistaksid?“

„Siiski, siiski!“ hüüdis õnnetu naene hirmsas meeletuses. „Sa oled häa laps, aga Jumal on armuline — mine!“

Hirmus tegu oli sündinud!

Naene kihutas hobust hullule kiirusele. — Ta ei julgenud enam tagasi waadata.

Korruga langesiwad kaks karedat kappi tema õla pääle ja hundi lahtised lõuad tuliwad nähtawale. Hundi raskus rõbus naese taga poole — säält tõusiwad ta laed lapsega üles poole, ja pool kistudes, pool andes kadus hunt lapsega metsa, kuna ema meelemõistusetu saani pääle pikali langes.